

[Lennart Larson.]

af virksomheder, af uddannelsescentre, forskningscentre og udviklingslaboratorier og også af privatlaboratorier, hvor statsprøveanstalten kun har 5-6 pct., og derfor er det vældig fornuftigt, at man får dette ind i administrerbare rammer. Der ligger vældige samfundsmæssige interesser i dette, og der er et stort behov for disse undersøgelser med den voksende afstand mellem producenten og forbrugeren; hele erhvervslivet har behov for oplysning og bedst mulig dækning gennem disse undersøgelser.

Som jeg nævnte i indledningen, er dette lovforslag kommet i stand i samarbejde med de interesserede parter og organisationer, og man har fået et vældig godt forslag efter min opfattelse. Der skal jo to til et samarbejde, og jeg synes i det hele taget, at man på en række af de forslag, vi får fra handelsministeriet, ligesom kan mærke en afsmitning fra erhvervslivets måde at arbejde på; ønsket om at løse opgaven har smittet af på lovgivningen.

Jeg har prøvet at kigge lidt på dette forslag og vil prøve på at sammenfatte det i en række punkter. Man har søgt at få en decentraliseret ledelse, og dermed får man også ansvaret placeret ud. Man har søgt at få en meget stærk koordinering af de opgaver, der skal løses, uanset om det er rådets sammensætning, det gælder, eller det er udnyttelse af ressourcer. Man har søgt at få en meget hurtig adgang til behandling. Man har søgt at gå videre med autorisationsprincipperne, som er meget væsentlige, når det gælder disse problemer. Jeg synes, man har fundet et rimeligt omkostningsgrundlag. Man har arbejdet efter ensartede afgørelser, og jeg synes faktisk, man kan sige, at dette næsten hviler i sig selv, idet man får knap 85 pct. hjem af udgifterne fra de virksomheder, der frekventerer sekretariatet.

Det er altså et gennemgående godt koordineret forslag, og jeg vil faktisk efter at have læst mange andre forslag igennem mene, at man kunne godt sige: sådan kunne det gøres. Jeg synes godt, man kan tillade

sig at sige, at her er der en parallel til andre lovforslag, hvor man også har brug for disse samfundsnyttige undersøgelser, hvor man netop skal undersøge og kontrollere — det gælder på miljøområdet og på en række andre områder: dér ville det være væsentligt, om man havde en så forenklet opbygning af lovbygningen. Jeg synes faktisk godt, man kan tillade sig at sige her, at det ville være rart, hvis handelsministeren ville sige til sin kollega økonomi- og budgetministeren, som jo nu skal have alle lovforslag til gennemgang, at her var måske en model, der kunne bruges på andre lovforslag.

Dagmar Andreasen: Jeg kan vist ikke svinge mig slet så højt op som de foregående talere. For mig at se går lovforslaget ud på, at statens materialprøveråd ophæves, og i stedet etableres statens tekniske prøvenævn, og nogen væsentlig forskel i de to institutioners arbejdsområde er der ikke. Og om en samling mennesker hedder et råd eller et nævn, er der heller ikke så megen forskel på; en udvidelse fra 10 medlemmer til 15, kan vel heller ikke være den store forskel, og i hvert fald: er der en forskel, er det vel næppe til den gode side.

Det fremgår sådan set tydeligt af ministerens fremsættelsestale og af bemærkningerne til lovforslaget, at afprøvning af materialer og konstruktioner finder sted alle andre steder end på de laboratorier, som staten finansierer og støtter, og som materialprøverådet på ministerens vegne skulle holde øje med. Kort sagt: tingene har fungeret bedre uden om ministerens rådgiver og de statsfinansierede laboratorier. Nu begynder man så forfra, giver institutionen et nyt navn og håber vel, at nissen ikke flytter med.

Når man læser ministerens fremsættelsestale og bemærkningerne, ser det sådan set sandsynligt ud, at der er brug for en vejledende og koordinerende instans, hvis man ellers kan få tingene til at fungere, men jeg har lyst til at spørge ministeren: har man ikke overvejet en anden opbygning af insti-